

На селі

Павло Грабовський

Солом'яна стріха, убогі віконця,
Оплетені з вулиці хмелем;
Квіточки, обсіпані променем сонця,
Пташки з щебетанням веселим.

До гаю йде полем вузесенька стежка,
Там любо журбу розважати,
А небо блакитне висить, як мережка,
Хрести недалечко від хати.

Під них поскладали нещасну сірому.
Отож вам і всього, здається...
Іду я з роботи голодна додому,
Задзвонять, дим з бовдура в'ється.

День гасне потроху, кругом вечоріє,
На захід зоря погоріла...
Забачивши матір, біжить і радіє
Назустріч дитинонька мила.

В шибках грає світло — всі вікна залиті;
Затоплено піч для вечері;
Тихесенько-тихо на білому світі.
Замкнула я нищечком двері.

За зіркою зірка у хмарі спливає...
Таке все дрібне та звичайне...
Душа, проте, велич якусь відчуває:
Все рідне їй тут, все їй гарне.